

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. november 26. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSA ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. április 29. napján kihirdetett **2.B.30/2014/70.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 177. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulat, (2) bekezdés a) pont] **is minősíti.**

A szabadságvesztést **15 (tizenöt) évre súlyosítja**, amelyet fegyházban rendel végrehajtani.

II. rendű vádlott szabadságvesztését **3 (három) évre enyhíti**, amelyet **börtönben** rendel végrehajtani.

Kötelezi I. rendű vádlottat, hogy fizessen meg az **(magánfél neve, székhelye)** magánfél részére az ítélet jogerőre emelkedését követő 30 (harminc) napon belül **3.182.034.- (hárommillió-száznyolcvankétezer-harmincnégy) forint** kártérítést, valamint az államnak külön felhívásra **19.100.- (tizenkilencezer-egyszáz) forint** illetéket.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az 1 db NOKIA 1662 mobiltelefon bűnjel tételszáma helyesen: **9.**, a 4 db SIM kártyatartó, 1 db mobiltelefon (Vodafone 125) és 2 db SIM kártya bűnjel a **21.** tételszám alatt kezelt.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen: **1.908.819.- (egymillió-kilencszáznyolcezer-nyolcszáztizenkilenc) forint**, a vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: **1.021.148.- (egymillió-huszonegyezer-száznegyvennyolc) forint.**

I. rendű vádlott által a 2015. április 29. napjától 2015. november 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntettében [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés] mint társtettést és lopás büntettében [2012. évi C. törvény 370. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont].

Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 10 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott fegyházbüntetés tartamába az I. r. vádlott által 2011. április 15. napjától 2013. május 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés] mint társtettes.

Ezért a II. r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott fegyházbüntetés tartamába a II. r. vádlott által 2011. április 15. napjától 2013. május 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

Megállapította, hogy a II. r. vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Kecskeméti Törvényszék bűnjel nyilvántartásában Bny.I/66/2014. szám alatt bevételezett bűnjeleket elkobozta, míg az ugyanezen számon bevételezett 1 db Nokia 1662 mobiltelefon (10. tételszám) elnevezésű bűnjel lefoglalását megszüntette és a II. r. vádlott részére kiadni rendelte. Az ugyanezen számon bevételezett 4 db SIM kártya tartó, egy db mobiltelefon (Vodafone 125), 2 db SIM kártya elnevezésű bűnjel lefoglalását megszüntette és az I. r. vádlott részére kiadni rendelte. A további bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el, illetve a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság 148/2011. bü. számú ügyében lefoglalt bűnjelek közül az Országos Rendőr-főkapitányság Kábítószer Raktárában tárolt bűnjeleket elkobozta.

Az (magánfél neve) magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Az eljárás során felmerült összesen 1.927.819,- forint bűnügyi költségből az I. r. vádlottat 593.627,- forint, a II. r. vádlottat 294.044,- forint, míg az I. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen 1.040.148,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú fegyházbüntetés és közügyektől eltiltás érdekében, továbbá az I. r. és a II. r. vádlottak és védőjük a büntetés enyhítése céljából.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.254/2014/4-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Az elsőfokú ítélet jogi indokolásának helyesbítésére és a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását és mindkét vádlott esetében hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás alkalmazását, továbbá azt indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlottakat tekintse szabadságvesztésre ítéltnek, amelyet fegyházban rendeljen végrehajtani.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen indítványozta, hogy az ítélet tábla vegyen fel bizonyítást és a II. r. vádlottat hallgassa ki, mivel vallomást kíván tenni. A bizonyítási indítvány elutasítását követően - a II. r. vádlott által utolsó szó jogán előadni kívántak ismeretében - az első fokú ítéleti tényállást egyik vádlott vonatkozásában sem vitatta és az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta.

A II. r. vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, hogy miután az I. r. vádlottal, édesapjával együtt élt, ezért tudott az I. r. vádlott cselekményéről, de fiatal kora miatt nem gondolt arra, hogy annak milyen következményei lehetnek, illetve megbánását fejezte ki.

Miután a fellebbezési nyilvános ülésen a védő a II. r. vádlott vonatkozásában - a I. tényállásban foglaltakat nem támadva - fenntartotta az enyhítésre irányuló indítványát és a perbeszédben, illetve a II. r. vádlott részéről az utolsó szó jogán elhangzottak összhangban álltak, ezért nem merült fel érdekellentét a vádlottak között és ugyanígy a II. r. vádlott és a védő között sem.

Az ítélet tábla az I. r. vádlott büntetésének súlyosítására vonatkozó ügyészi, valamint a II. r. vádlott büntetésének enyhítésére irányuló vádlotti és védői fellebbezéseket ítélte alaposnak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályokat megtartotta és az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a nyomozóhatóság által eseti szakértőként kirendelt (1. sz. szakértő neve) szakértő vonatkozásában megállapította, hogy a szakértői kirendelésére nem törvényesen került sor. Miután a Be. 102. § (1) bekezdése szerint eseti szakértőt akkor lehet kirendelni, ha a szakértői névjegyzékben szereplő igazságügyi szakértő kirendelése nem lehetséges, és ilyen szakértő szerepelt a névjegyzékben, ezért a törvénynek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor (2. sz. szakértő neve) szakértő bejegyzett igazságügyi botanikus szakértőt kirendelte. Ugyanakkor miután (1. sz. szakértő neve) szakértelemmel rendelkezik és ténylegesen szakértő tevékenységet is folytat, továbbá a helyszíni szemlén is részt vett, ezért helytállóan rendelte ki a törvényszék eseti szakértőként (2. sz. szakértő neve) igazságügyi botanikus szakértő mellett.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési feladatának eleget tett, és ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. A bizonyítási indítványok elutasítását is kellően megindokolta, amelyet a másodfokú bíróság is osztott.

Ugyanakkor tévedett a törvényszék (1. sz. név) tanúkénti kihallgatására vonatkozó indítvány elutasításának indokolása körében, amikor arra hivatkozott, hogy a quasi szakértői minőségben való eljárás kizárja a tanúkénti minőséget, és ellentétben állónak látszik a Be. 108. § (8) bekezdésében foglaltakkal is (első fokú ítélet 11. oldal 2. bekezdés).

Nincs ugyanis olyan jogszabályi rendelkezés, amely kizárná a felkért szakértői vélemény készítése során eljáró szakértő tanúkénti kihallgatásának lehetőségét. Ez éppen fordítva igaz. A Be. 103. § (1) bekezdés c) pontja a szakértőkénti eljárásból zárja ki azt, aki az ügyben tanúként vesz, vagy vett részt.

Téves volt a Be. 108. § (8) bekezdésére, mint kizáró okra történő hivatkozás is. Ezen jogszabályhely alapján a szakvéleménynek a vizsgálat tárgyára, a vizsgálati eljárásokra és eszközökre, a vizsgálat tárgyában bekövetkezett változásokra vonatkozó adatok (lelet) részét képező, a terhelt, a tanú, illetve a sértett által a szakértő előtt tett nyilatkozatokat tartalmazó része nem használható fel bizonyítási eszközként. Ezen jogszabályi rendelkezés tehát nem is az elsőfokú bíróság által a bizonyítási indítvány elutasítása körében kifejtettekre vonatkozik.

Miután azonban az elsőfokú bíróság ezen bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozó döntése érdemben helytálló volt, mivel a vádlottak kábítószer függőségére vonatkozó igazságügyi szakértői vélemény aggálytalannak bizonyult, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 11. oldal 2. bekezdésében írt jogi indokolást mindössze helyesbítette akként, hogy abból mellőzte a szakértő tanúkénti kihallgatásának kizártságára és a Be. 108. § (8) bekezdésére utalást.

A törvényszék a tényállás megállapítása során a bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, azok mérlegelésének eredményéről is számot adott. Részletesen indokolta, hogy az I. r. vádlott azon állításával szemben, hogy egyedül követte el a bűncselekményt és a növényeket saját fogyasztásra termelte, de nem került sor a betakarításra és értékesítésre a termésből, az I. tényállási cselekményt miért a helyszíni szemle jegyzőkönyvének adatai, a botanikus szakértői vélemények megállapításai, valamint a helyszínen lefoglalt egyes dokumentumok adatai, a termesztési napló, illetve a vonatkozásában készült igazságügyi írásszakértői vélemény, továbbá 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. sz. tanúk vallomása alapján állapította meg.

I. r. vádlott elismerte, hogy az ültetvényt üzemeltette, amelyhez szabálytalan módon vételezte az áramot. A II. r. vádlottat védő vallomása szerint a fia nem tudott ezen tevékenységéről, amit mindössze 5 hónapon keresztül folytatott.

A törvényszék a lefoglalt növények mennyiségéből és fejlettségi állapotából kiindulva, (1. sz. szakértő neve) eseti szakértő szakvéleményét e körben elfogadva megállapította, hogy az I. r. vádlott a tevékenységét legalább 2009. év elején kezdte meg ahhoz, hogy a 2011. év áprilisában lefoglalt mennyiségű növényt megtermelje, amit az eljárás során lefoglalt termesztési napló is alátámasztott. A termesztett növények száma a lefoglalt mennyiségen kívül legalább 1100 db volt.

A II. r. vádlott vallomását, illetve az I. r. vádlottnak a II. r. vádlottat védő vallomását a törvényszék által megállapítottak szerint cáfolta az igazságügyi botanikus szakértő és az eseti szakértő által megállapított azon tény, hogy legalább két ember együttes működése volt szükséges 2010. januárjától kezdődően a termesztés folyamatos és magas színvonalú fenntartásához.

A szomszéd tanúk vallomásai alapján a II. r. vádlott gyakran tartózkodott a tanyán, és a II. r. vádlott vallomásában foglalt azon tény is megcáfoltnak találta az elsőfokú bíróság, hogy (1. sz. település)-en élt nagyszüleinél, miután ekkor (2. sz. település)-re járt iskolába, (1. sz. település)-ről pedig az iskolába járás nehézségekbe ütközött volna, míg (3. sz. település)-ről könnyen megvalósítható volt.

A II. tényállási pontban írt és az I. r. vádlott által sem vitatott szabálytalan áramvételezés kezdő időpontját a kábítószer termesztéséhez igazodóan állapította meg az elsőfokú bíróság. Miután a termesztőház 2009. utolsó negyedében épült ki, a jogosulatlan áramvételezés mennyiségét 2010. január 1. napjától határozta meg az igazságügyi energiagazdálkodási szakértő és állapította meg erre figyelemmel a kár mértékét az elsőfokú bíróság (elsőfokú bírósági iratok között 66. sorszám alatti igazságügyi energiagazdálkodási szakértő szakvéleményének 7. oldal 1. pontja).

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó adataira és ténybeli következtetésre figyelemmel az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

Az elsőfokú ítélet 28. oldal utolsó bekezdés első sorát I.r. vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közé utalta.

Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mivel így lett alapja annak az I. r. vádlott esetében súlyosítóként értékelt körülménynek, hogy a cselekményét felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje alatt követte el részben.

Az elsőfokú ítélet 6. oldal első bekezdését azzal egészítette ki az ítéletábra, hogy II. r. vádlott 2010. október 9. napján töltötte be a 18. életévét, aki 2010. év elejétől vett részt az I. r. vádlott mellett a

tevékenységben, és ezen időszak alatt 100 tövet meghaladó, pontosabban meg nem határozható számú növényegyedet termesztettek és hoztak forgalomba.

A jogi indokolásba utalta a I. tényállási pont utolsó előtti bekezdés utolsó mondatában szereplő azon következtetést, hogy a vádlottak a növénytermesztést forgalomba hozatali szándékkal végezték, tekintettel arra, hogy a tényállásban tényeket kell megállapítani, a jogkövetkeztetések a jogi indokolásba tartoznak és azok nem helyettesíthetik a ténymegállapításokat.

A II. tényállási pontban megállapítottakat kiegészítette azzal, hogy az (magánfél neve) magánfél képviselője 2011. június 8. napján jelentett be polgári jogi igényt I. r. vádlottal szemben (nyomozati iratok II. kötet 413. oldal).

Ezen kiegészítés a polgári jogi igény érdemi elbírálása szempontjából vált szükségessé.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása helyes és hiánytalan és a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Miután az elsőfokú ítélet tényállása felderített és megalapozott, ezért az ítéletábla a védőnek a bizonyítás felvételére, ezen belül a II. r. vádlott kihallgatására irányuló indítványát elutasította.

A Be. 117. § (5) bekezdése szerint ha a terhelt vallomást kíván tenni, a vallomástétel lehetőségét biztosítani kell. Ez a rendelkezés azonban csak az elsőfokú eljárásra vonatkozik. Amennyiben ugyanis a vádlott a másodfokú eljárásban jelenti be, hogy vallomást kíván tenni, a Be. 353.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság csak akkor rendeli el a vádlott kihallgatását, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és a megalapozatlanság kiküszöbölése végett a vádlott tárgyaláson történő kihallgatása szükséges. Önmagában azért, mert a vádlott az elsőfokú eljárásban élt a vallomásmegtagadás jogával és a másodfokú eljárásban vallomást kíván tenni, nem lehet a kihallgatását elrendelni. Ezért a másodfokú bíróság az ez irányú védői indítványt elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján a vádlottak cselekményeinek minősítése többnyire törvényes.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy melyik büntetőtörvényt kell alkalmazni. Mindkét vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályaira tekintettel - figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetést alkalmazott - az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény az alkalmazandó, amelyet helyesen az 1978. évi IV. törvény 2. §-a tesz lehetővé.

Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított azonban jelentőséget annak, hogy 2010. év elejétől mindkét vádlott közreműködött a kábítószer forgalmazásában, és a 18. életévét betöltött I. r. vádlott az egészséget veszélyeztető cselekményét 2010. október 9. napjáig a 18. életévét addig be nem töltött fia, a II. r. vádlott felhasználásával valósította meg. Ezért I. r. vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét a Btk. 177. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulatába ütköző, de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetettének is minősítette.

Egyebekben a vádlottak bűnösségének megállapítása és a bűncselekmények minősítése törvényes.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a kábítószer forgalomba hozatalával kapcsolatos bírói gyakorlatra, így arra, hogy a kábítószer forgalomba hozatala azzal történik meg, hogy az elkövető - akár ellenérték fejében, akár ingyenesen - a kábítószer több személy részére juttatja. Az elkövető

forgalomba hozatali szándékára - az eset egyéb körülményei mellett - az átadott kábítószer mennyiségéből is következtetni lehet. [Az erre irányuló jogi indokolást a másodfokú bíróság csupán akként helyesbítette, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1/2007. számú Büntető Jogegységi Határozat helyes megjelölése BJE és nem BJH (elsőfokú ítélet 24. oldal 6. és 7. bekezdés).]

Ugyanezt az elvet követi a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott 57. számú BK vélemény II.5.a. pontja, valamint az EBD 2012.B.19. számú büntető elvi döntés is.

Osztotta az ítéletábra a törvényszék azon álláspontját, hogy az eljárás során lefoglalt és a vádlottak által termesztett Cannabis indica növény olyan -jelentős- mennyiségű, amely cáfolja az I. r. vádlott által állított saját célra történő termesztést, s így helyesen jutott az elsőfokú bíróság az álláspontra (ítélet 24-25. oldal), hogy forgalomba hozatal céljából termesztették a vádlottak a növényeket.

Az I. r. vádlott a Btk. 177. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulataba ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő kábítószer-kereskedelem büntetét is jelentős mennyiségű kábítószerre követte el, miután 2010. év elejétől 2010. október 9. napjáig, a II. r. vádlott 18. életévének betöltéséig az igazságügyi szakértői vélemény alapján az a következtetés volt levonható, hogy pontosan meg nem határozható, de 100 tövet meghaladó számú növényegységet termesztettek és hoztak forgalomba, amelyhez az I. r. vádlott a II. r. vádlottat mint 18. életévét be nem töltött személyt használta fel.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 23. oldal első bekezdésében helytállóan utalt a kábítószer jelentős mennyiségére azzal, hogy helyesen a Btk. 461. §-a határozza meg a kábítószer mennyiségére vonatkozó mértékeket. A lopással okozott kár esetében a nagyobb értékre történt elkövetés megállapítása is törvényes azzal, hogy a Btk. 459. § (6) bekezdés - helyesen - b) pontja alapján került arra sor.

Az ítéletábra az elsőfokú ítélet jogi indokolását továbbá azzal egészítette ki, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának a) és b) pontja értelmében a kannabisz az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. Jegyzékében foglaltak alapján minősül kábítószernek, míg a Delta-9-THC az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett pszichotrop anyagokról szóló egyezmény II. Jegyzékében foglaltak alapján minősül veszélyes pszichotrop anyagnak és ezáltal kábítószernek.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket akként egészítette ki, hogy I. r. vádlott esetén további súlyosító körülmény a társtettesként történt elkövetés, valamint a többszörös bűnhalmazat.

II. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként értékelte az ítéletábra a másodfokú eljárásban tanúsított megbánását, ugyanakkor mellőzte az enyhítő körülmények közül azt, hogy a cselekményt a relatíve kevésbé veszélyes marihuána alapanyagát előállítva, illetve forgalomba hozva követték el a vádlottak. A kábítószeres jellegét, egészségre veszélyességét ugyanis maga a törvény eleve figyelembe veszi a hatóanyag tartalom alapuló mennyiségszámításkor, s ezért ugyanannak a körülménynek bűnösségi körülményként is történő értékelésére már nem kerülhet sor.

A helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen alkalmazott mindkét vádlottal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztést.

I. r. vádlott esetében azonban osztotta az ítéletábra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját a szabadságvesztés tartamának súlyosítását illetően.

Miután az I. r. vádlott terhére további bűncselekmény megállapítására is sor került, ezért az elsőfokú bíróság által figyelembe vett büntetési tételkeret helyett súlyosabb, 5-től 25 évi szabadságvesztés mint tétel, s az ehhez kapcsolódó 15 év mint középérték volt az irányadó a büntetés kiszabása során. Az I. r. vádlott büntetett előéletére és a bűncselekmények felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatti részbeni elkövetésére is figyelemmel az I. r. vádlott szabadságvesztését az ítélet tábla a középértéknek megfelelő 15 évre súlyosította, amelyet a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján fegyházban rendelt végrehajtani.

Ugyanakkor II. r. vádlott fiatal felnőtt életkorára és a részben fiataalkorúként történt elkövetésre, valamint a fiataalkorból eredő kialakulatlan személyiségére, illetve az I. r. vádlott káros szülői ráhatására különös figyelemmel indokolt volt - a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazásával - a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés 3 évre történő enyhítése.

A másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eljárva, az enyhítő körülményekre figyelemmel a törvényben - a Btk. 37. § (3) ad) pontja alapján - meghatározott fegyház végrehajtási fokozatnál eggyel enyhébb, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön végrehajtási fokozatot határozott meg.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az (magánfél neve) magánfél polgári jogi igényét -helyesen az igény érvényesítését- egyéb törvényes útra utasította azzal az indokolással, hogy azt (2. sz. név)-vel mint szerződött fogyasztóval szemben terjesztette elő a magánfél képviselője.

3. sz. név az (magánfél neve) magánfél képviselőjeként 2011. június 8. napján ugyanis (2. sz. név)-vel és (korábbi néven) (korábbi név)-vel, azaz I. r. vádlottal szemben is polgári jogi igényt terjesztett elő (nyomozati iratok II. kötet 413. oldal) 3.182.034,- forint bűncselekménnyel okozott kár vonatkozásában. Miután az irányadó tényállás II. pontja szerint a kár legalább 3.888.194,- forint és a kereseti kérelemben nem lehet túlterjeszkedni, így a másodfokú bíróság az I. r. vádlottat a kereseti kérelemnek megfelelő összeg megfizetésére kötelezte a Be. 335. § (1) bekezdése és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 301.§-a és 339. § (1) bekezdése alapján.

Az I. r. vádlott a jogosulatlan áramvételezéssel kapcsolatos bűncselekmény elkövetését elismerte, így esetében a mérsékelt illeték alkalmazható, ezért az I. r. vádlottat az államnak külön felhívásra 19.100,- forint illeték megfizetésére is kötelezte az ítélet tábla az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. tv. 42. § (1) bekezdése és 58. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint a másodfokú bíróság megváltoztatta, és miután a további rendelkezések törvényesek, ezért az ítéletet egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően helybenhagyta azzal, hogy mivel az 1 db Nokia 1662 mobiltelefon, 4 db SIM kártya tartó, 1 db mobiltelefon (Vodafone 125) és 2 db SIM kártya bűnjelek tételszáma tévesen került megjelölésre, ezért azt helyesbítette. Helyesbítette a nyilvánvaló számítási hiba folytán tévesen megállapított elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség, illetve a vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegét is.

I. r. vádlott által 2015. április 29. napjától 2015. november 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Az ítélet ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. november 26. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.386/2015/13. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.30/2014/70. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. november 26. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke